



N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ — Μαξιμόν Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ! — Ὁσμάν: ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, διήγημα, μετάφρασις Κ. Πρασᾶ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ



Ὁ δεξιὸς ἦν εἰς τὸ γραφεῖόν του. (Σελ. 657).

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

ΙΓ'

Εἰς ὄλους τοὺς ἀνέμους.

Ὁ Ροζέ, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀκουσθῆναι τῶν δακτύλων ἀπέστειλε τὸ φίλημα τῆ δεσποινίδι δὲ Φοντερόζ, ἐμίμηθη αὐτὴν γράφων καὶ οὗτος τῷ φίλῳ του Μαξιμῷ.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦν ἀρκούντως σημαντικὴ.

«Προσφιλέστατέ μοι φίλε,

Ἐνταῦθα διατελοῦσιν ἐν καταστάσει ὀπισθοδρομικῆ ἔτι· εἶναι ὀπίσω κατὰ δύο τοῦλάχιστον αἰῶνας. Τὴν ὑπερμεγέθη ταύτην ἔπαυλιν ἔπρεπε νὰ κατοικήσῃ τις φορῶν βελούδινα ἐπιχιτώνια καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα. Τὰ συνήθη ἐνδύματά μας μοὶ φαίνονται ἀσέμνα καὶ ἐκτὸς τῆς ἐποχῆς.

Τεῖχη φυλακῆς, πύργοι, στρογγύλοι, τετράγωνοι ἢ ὀκτάγωνοι, τριζόντες ἀνεμοδείκται, στέγαι εἰς ὄξυ ἀπολήγουσαι καὶ περίεξ τάφροι περιτειχισμέναι, ἰδοὺ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐσωτερικῶς διάδρομοι θολωτοί, δυνάμενοι ν' ἀνθέξωσιν ἐπὶ αἰῶνας καὶ εἰς κανονικὴν ἔτι πολιορκίαν, λίθιναι κλίμακες καὶ δωμάτια τὸσον ὑψηλά, ὥστε νομίζει τις ἑαυτὸν μικρὸν ὡς Μυρμιδὼνα ἢ Λιλιπούτιον.

Τοιαύτη ἡ κατοικία, ἀρκούντως μεγαλοπρεπὴς, ὡς βλέπετε.

Ὀλίγον θλιβερά, ὡς ὑποθέτει, καὶ λίαν ἀροζούσα εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς κυρίας δὲ Φοντερόζ, ἥτις ζῆ ὡς μοναχὴ ἐν μοναστηρίῳ.

Ἐπίσημος, τῆ ἀληθείᾳ γυνὴ, ἥτις βεβαίως ἔσεται πενθερὰ ἐξ ἐκείνων, ἃς γνωρίζεις.

Μὲ ὑπεδέχθη μετ' ἀσυνήθους αὐτῆ συγκινήσεως. Ὁ ἱερεὺς μὲ συνεχάρη ἰδιαιτέρως.

Εἶναι νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι τῆ ὑπομνήσκω τρυφερὰς ἀναμνήσεις, ὧν ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ὑποθέτει τις αὐτὴν ἱκανήν.

Ἡ καρδία τῶν γυναικῶν εἶναι ἀβυσσος, ἣν δὲν δύναται τις νὰ βολιδοσκοπήσῃ.

Ἄλλ' ὅ, τι ἀρκεῖ νὰ φωτίσῃ τοὺς σκοτεινοὺς τούτους διαδρόμους καὶ νὰ θερμάνῃ τὰς ψυχὰς ταύτας αἰθούσας εἶναι ἡ ἀκτινοβόλος καὶ χαρίεσσα μορφή τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

Ἄ! φίλε μου, ὅποια ἐκπληξίς.

Ἦτο ὠραιότατη τὸν παρελθόντα χεῖμῶνα εἰς Παρισίους· ἤδη ἔχει ἰδιαίως καλλονὴν ἐμβάλλουσαν εἰς ἀμηχανίαν, συγκινοῦσαν καὶ ὑποτάσσουσαν.

Εἶναι ἰσχνή, εὐκαμπτος, λεπτοφυής. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, τὸ μέτωπον, ἡ ρίς, τὰ χεῖλη οὐδὲν τὸ ἰδιαίον ἔχουσι. Λεπτομερῶς ἐξετάζων αὐτήν, τὴν εὐρίσκει τις ἀρκετὰ συνήθη. Ὁ τράχηλός της οὐδὲ κάλλιον οὐδὲ χεῖρον πεπλασμένος εἶναι ἢ ὁ τῆς τυχούσης γυναικός. Οὐδὲν ἔχω νὰ εἰπῶ περὶ τοῦ στήθους της, ὅπερ μοὶ φαίνεται στήθος νεαρῆς κόρης ἀτελὲς ἔτι, καὶ ἐν τούτοις, φίλε μου, βλέπων τις αὐτήν, δὲν δύναται ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτῆς.

Ἡ δεσποινὶς Καικιλία δὲ Φοντερόζ δὲν εἶναι θελκτικὴ κόρη, ἀλλ' εἶναι τὸ ἐνσάρκωθὲν γόητρον, τὸ ἀκατάσχετον θέλητρον.

Πλησίον αὐτῆς τὸ πᾶν ἐξαφανίζεται. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις παρελθουσῶν ἡδονῶν, τὰ πάντα τέλος ἀπόλλυνται ἐνώπιον τοῦ θελκτικωτάτου τούτου πλάσματος.

Ἀπῆλθον αὐτόθεν τεθλιμμένος, ἀποθεαρρυσμένος. Ἐρχόμεν εἰς Σαιν-Ζιλδὰς ὡς κατὰδικος διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν του.

Ὅποια μεταμόρφωσις! Εἶμαι ἐρωτευμένος μέχρι μανίας, καὶ μόνον πρὸ δύο ὥρῶν εὐρίσκομαι ἐνταῦθα.

Ἐφθασα μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ εὖρον πολυάριθμον συναναστροφῆν.

Ἦσαν καὶ οἱ Φοντραίλ.

Εὐτυχῶς οὐδὲν γνωρίζουσι, διότι οὐδέποτε τοῖς εἶπέ τι διὰ τὴν κατακτησίαν μου. Ἡ βαρωνὶς εἶναι ἀρκετὰ φλύαρος· ὁ βαρόνος τούναρτιον, δὲν θὰ μὲ ἐπρόδιδεν. Οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ δ'Ἐστρέλ, ὀλίγον γνωρίζουσι τὴν Ζουάνναν. Ταλαίπωρος κόρη! Νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι μακρὰν της χιλίας λεύγας. Ἄμα νυμφευθῶ θὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν, τὸ ὅποτον τῆ ἐπροξένησα.

Ὁ λοχαγὸς πολιορκεῖ τὴν ὑποκόμησάν δὲ Ρεβίλ. Ὁ δὲ γέρον Σαμπερζὸ εἶναι χαριέστατος, ἐκτοξεύων φλογερὰ βλέμματα τῆ παιδαγωγῆ τῆς Καικιλίας.

Πάντα ταῦτα παρετήρησα ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν Μετὰ δύο λεπτά θὰ ἦτο πλέον ἀργά, διότι μόνον τὴν Καικιλίαν ἔβλεπα.

Μεταξὺ μας, νομίζω ὅτι ἡ μαρκησία ἔχει δίκαιον. Δὲν εἶμαι ἀδιάφορος. Ἡ νεαρὰ κόρη μοὶ ἀπηύθυνε χαριέντας λόγους· ἐκφράζεται δὲ μετ' ἀπλότητος διπλασιαζούσης τὸ γόητρον αὐτῆς. Μοὶ προέτεινεν ἀμέσως περιπάτους ἐφ' ἵππων καὶ ἐκδρομὰς εἰς τὰς ἀτελευτήτους γαίας της. Ταῦτα διὰ μεθαύριον. Αὐριον εἶναι ἡμέρα θῆρας.

Σπεύσον νὰ ἔλθῃς, φίλε μου. Θὰ ἴδῃς ἂν ὁ ἐνθουσιασμός μου εἶναι ἀληθής.

Πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν της, εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἐμοῦ, διότι αὐτὸς ὁ πύργος εἶναι τὸσῳ μακρὸς! Ἀπεθαύμαζε τὸ ἀπειρον· δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω στεναγμὸν καὶ τῆ ἐπεμψα ἐν φίλημα.

Ἀπεσύρθη πάραυτα κλείσασα μετὰ θορύβου τὸ παράθυρον.

Ἰσως ἔσπευσα, τὸσῳ τὸ χειρότερον ὄμως.

Ἐδέχθη τὸ φίλημα καὶ εἰς τὰ ὄνειρά της ὡς ἀθάνα καὶ ἀγνὴ κόρη, θὰ αἰσθανθῆ τὸ φίλημά μου ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Αὐτὸ μόνον ἐπεθύμουν.

Σὲ περιμένω ἐδῶ.

Μὴ περιμένῃς νὰ σε παρακαλέσωσι καὶ ἐλθῆ αὐριον. Θὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ θὰ κερδήσῃς. Τίς οἶδε τί θὰ ἀπογεινῇ ἡ Ζουάννα; Ἄν τὴν ἴδῃς, μὴ τῆ εἴπῃς τί ἔσο λίαν ἐχέμουθος. Δυστυχὴς κόρη! εἶναι ὠραία ἐν τούτοις!

Σοὶ σφίγγω τὴν χεῖρα.

Ὁ φίλος σου

«Ροζέ».

Υ. Γ. Ἐγραψα δύο λέξεις τῷ Βλοῦνερ. Τῷ ἀναγγέλλω ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι εἰς καλὴν ὁδὸν καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ καθυσχάσῃ. Ἄμα πωλήσω ὄλα μου τὰ ὑπάρχοντα, θὰ μείνω ὀφειλέτης ἐνὸς ἑκατομμυρίου περίπου. Ἡ περιουσία ὄμως τῆς Καικιλίας εἶναι κολοσσιαία, φίλε μου, κολοσσιαία!

Ὅταν ὁ Μαξιμος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐκοιμᾶτο ἔτι ἐν τῷ δωματίῳ του εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου μικρὸν αὐτοῦ μέγαρον.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶναι πρότυπον ἀπλότητος. Δὲν ἔβλεπέ τις ἐκεῖ τὴν πολυτέλειαν τῶν νεωτέρων χρόνων, οὐδὲ βαρυτίμους τάπητας. Τὰ ἐπιπλα αὐτοῦ δὲν εἶχον ἀνανεωθῆ πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος.

Ὁ Μαξιμος ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν κλίνην τοῦ πάππου του καὶ ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐκείνου.

Αἱ μόναι ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ εἰκόνες ἦσαν τεσσάρων ὠραίων γυναικῶν.

Ὁ Μαξιμος εἶχεν ἐκλέξει ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν προγόνων του τὰ θελκτικώτερα πρόσωπα. ἵνα βλέπῃ εὐάρεστα ὄνειρα· τὰς ἄλλας εἰκόνας εἶχεν ἀναρτήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν. Αὐταὶ ἦσαν καλαὶ διὰ τοὺς ἐπισκέπτας.

Ἄμα ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος ἐφάνη ὀργισθεὶς ὀλίγον ὄμως διήρκεσεν ἡ ὀργὴ αὐτῆ.

Τί τὸν ἐμελλεν ἄλλως τε. Ἄς ἐκάνονιζε πᾶς τις τὰς ὑποθέσεις του κατὰ τὸ δοκοῦν!

Ἐλυπεῖτο ὄμως τὴν Ζουάνναν, ἥτις, τελείως ἀγνοοῦσα ὅποιος ἦν ὁ δ' Ἀμβαρὲς, ἀφῆκε νὰ ἐξαπατηθῇ ὑπ' αὐτοῦ τὸσον οἰκτρῶς.

Ἐσκέφθη ὀλίγον.

Μήπως δὲν ἦτο ὀλίγον ζηλότυπος διὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ φίλου του Ροζέ; Ὁ εὐγενὴς οὗτος, λίαν τολμηρὸς, μὲ φλογερὰ ἔνστικτα, τῷ ἐνέπνεε μυστικὴν ζηλοτυπίαν, ἣν οὐδ' εἰς ἑαυτὸν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ. Ἄλλως τε, ὁ δ' Ἀμβαρὲς εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς δικαιολογίαν τὴν καταστροφὴν του. Καὶ αὐτὸς ὁ Μαξιμος δὲ πρὸ τὸ αὐτὸ θὰ ἐπραττεν, ἂν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ φίλου του. Μήπως καὶ

οὗτος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιστη εἰς τὰ θέλητρα ὠραίας κόρης εἰκοσαετίδος, ἥτις προσέφερον αὐτῷ, πλὴν τῆς νεότητος καὶ τοῦ γοήτρου τῆς, τοσαύτην περιουσίαν;

"Ἄλλως τε, μήπως ὑπερρεῦτο αὐτὸς νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ λάθη τοῦ ἄλλου καὶ ν' ἀναλάβῃ ὡς δὸν Κιχῶτος πόλεμον κατὰ τῶν ἐλαττωμάτων!

"Α! ὄχι, βεβαίως ὄχι.

"Ἡ Ζουάννα ἦν ὁμολογουμένως λίαν ἐνδιαφέρουσα. Τίς ὅμως ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ παιδαγωγὸς αὕτη, ἡ ἄπορος, δὲν εἶχε κερδοσκοπήσει ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρῆς, ἐκτιμῶσα μᾶλλον τὴν πολυτέλειαν ἢ τὰ ἀτομικὰ ἐκείνου προσόντα;

"Ἐπὶ τέλους ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς Σκίν-Ζιλδάς. Τὸ ταξείδιον τοῦτο θὰ ἦτο ἄλλως τε λίαν εὐχρηστον δι' ἑαυτὸν, θὰ διήρχετο δὲ εὐχαρίστους ὥρας μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ πύργῳ δὲ Φοντερόζ κεκλημένων.

Ταῦτα διανοούμενος, ἐσήμανε τὸν κώδωνα καλῶν τὸν θαλαμηπόλον του.

[Ἔπεται συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Καὶ πράγματι, ὁ μαρκήσιος βλέπων ὅτι, ὑποτασσόμενος εἰς τὸν Πάπαν μετὰ τὸν Μαμφρέδην, δὲν θὰ ἐκέρδιζε μέγα τι, ἐπροτίμησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐχθρικήν στάσιν του καὶ νὰ περιμείνῃ τὴν καταλλήλον περίστασιν, ὅπως πωλήσῃ ἀκριβῶς τὴν ὑποταγήν του.

"Ἡ περίστασις δὲν ἐβράδυνε πολὺ.

"Ὁ Μαμφρέδης ἐβλεπε τὴν αὐθάδειαν τῶν Νεαπολιτῶν φυγάδων Μόρρα τοῦ Ἀκουίνου καὶ Σὴν Σεβερίνου, οἵτινες ἦσαν ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Πάπα, καὶ μετὰ θαυμασίας ἐπιδειξιότητος προσεποιοῦντο ὅτι οὐδὲν ἐνόει· ἀλλὰ τὰς κατ' αὐτοῦ προσβολὰς ἐφύλασσαν ἐν τῷ βάθει τοῦ πνεύματός του, ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν ἵνα ἡμέραν τινὰ ἐκδικηθῇ.

"Ἐν τούτοις, ὁ Βονέλλος τοῦ Ἀγγλῶνος, ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἐχθρῶν του, ἐπιτυχῶν παρὰ τοῦ Πάπα τὴν περιβολὴν μέρους τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Τάραντος, ἀπῆρχετο ὅπως λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀλεξίνας.

"Ὁ Μαμφρέδης, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Χόχεμπεργ μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἐπλησίαζεν, ἀνεχώρησεν ἐκ Τεάνου, πορευόμενος εἰς συνάντησίν του, ὅπως συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ.

Κατὰ τύχην, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὸν

Βονέλλου, ὅστις πεφυσιωμένος ἐπροχώρει κατέχων τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ὁδοῦ.

"Ὁ Μαμφρέδης ἐξώρπισε τοὺς μετ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν κήσωσιν ἀνενόητον, διότι θὰ εἶχον πάντοτε καιρὸν νὰ ἐκδικηθῶσιν.

"Ἄλλ' οὗτοι ἀπήντησαν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἠνείχοντο νὰ γίνῃ τοιαύτη προσβολὴ κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου. Ἐν τούτοις, αἱ δύο συνοδαὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλας, καὶ οἱ τοῦ Βονέλλου δὲν ἐφαίνοντο εὐδιάθετοι νὰ ὑποχωρήσωσιν.

Τότε ὁ Μαρίνος Καπέκας, ἀνὴρ ὀρητικός καὶ φιλτατος τοῦ Μαμφρέδου, ὤρμησεν ἔφιππος καὶ πηλῆξας διὰ τοῦ μετασιδηρῶν ἡλων ροπαλοῦ του τὸν ὄμον τοῦ Βονέλλου, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀρίππευσον, δούλε, καὶ φέρε σέβας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως σου.

Οἱ λόγοι οὗτοι ὑπῆρξαν τὸ σύνθημα τῆς μάχης. Αἱ δύο συνοδαὶ, ξιφουλκήσασαι, ἐπετέθησαν κατ' ἀλλήλων.

"Ὁ πρίγκηψ, μὴ δυνθεὶς νὰ κωλύσῃ τὴν συμπλοκὴν, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ὅπως αὕτη ἀποβῇ ὑπὲρ αὐτοῦ.

"Ὅθεν, ὡς γενναῖος ἱππότης, ὀρμήσας μετ' ἀπιστεύτου μανίας κατὰ τοῦ Βονέλλου, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λόφου, ἔλυσε τὴν προστατεύουσαν τὴν κεφαλὴν του κόρυθα, καὶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ἔκοψε τὸν λαιμὸν του.

Οἱ μετὰ τοῦ Βονέλλου, ἰδόντες τοῦτο, ἔφυγον ἀπὸ ρυτῆρος. Ὁ Πάπας, μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ Βονέλλου, ὠργίσθη λίαν καὶ ἔπεμψεν ἄνδρας πρὸς καταδίωξιν τοῦ φονέως.

"Ὁ Μαμφρέδης, βλέπων ὅτι δὲν ἦτο ἀσφαλὴς ἐν τῷ πεδίῳ, κατέφυγε μετὰ τῶν ὀπαδῶν του εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἀσέρρας, ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

"Ὁ Βερτόλδος, ἰδὼν τὸν Μαμφρέδην ὑποπεσόντα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Πάπα, ἐκηρύχθη ἀμέσως κατ' αὐτοῦ, πωληθεὶς μεθ' ὄλου τοῦ στρατοῦ του εἰς τὸν Ἰννοκέντιον. Ὁ μαρκήσιος Λάνσιος συνεβούλευσε τὸν ἀνεψιὸν του Μαμφρέδην ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀσέρρας.

"Ὁ Μαμφρέδης, πλάνης καὶ φυγάς, δὲν εἶχε πλέον πού τὴν κεφαλὴν κλίνει. "Ἠλπίζεν ὅτι θὰ κατέφευγεν εἰς Λουκερίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις αὕτη ἦτο εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.

"Ἐν τούτοις, μὴ ἔχων ἄλλο καταφύγιον, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ ἐκεῖ, ὅπως δῆποτε.

"Ἀλλὰ χεῖμαρροι, ὄρη καὶ ἐχθροὶ, ἐπεπρόσθουν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐκείνης.

Τίς θὰ συγκατετίθετο νὰ διατρέξῃ μετ' αὐτοῦ προφανέστατον κίνδυνον, συμμεριζόμενος τὴν συμφορὰν του;

Οἱ Κορράδος καὶ Μαρίνος Καπέκας, ἔκτακτον παράδειγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐνέπλησαν αὐτὸν θάρρους, διότι — ὡς ἔλεγον — γινώσκοντες καλῶς τοὺς βράχους ἐκείνους, ἠλπίζον ἐπὶ τὸν Θεὸν ὅτι θὰ τὸν ἔφερον εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

"Ἠρχισαν νὰ ὀδοιπορῶσι.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἀπήντησαν κώλυμα. Ἄχρι τοῦ Μαλλιανού, δὲν εἶδον ψυχὴν ζῶσαν. Ἀφικόμενοι εἰς τὴν κόμην ἐκείνην, εὔρον ἀπόσπασμα τοῦ στρατοῦ τοῦ Βερτόλδου, ὅπερ ἔμενεν ἐκεῖ, ἔχον διαταγὴν νὰ κλείσῃ πᾶσαν ὁδὸν σωτηρίας εἰς τὸν Μαμφρέδην.

Οἱ φυγάδες ἐνόησαν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον καὶ ἐζήτησαν νὰ διαφύγωσιν αὐτὸν μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος.

"Ἦσαν δ' ἐγγύς νὰ κατορθώσωσι τοῦτο, ὅτε κατὰ τὴν ἀκρὰν τῆς ὁδοῦ συνήντησαν διπλὴν σειρὰν ἀμαζιῶν.

Οἱ φρουροὺντες ταῦτα στρατιῶται ἠρώτησαν αὐτοὺς ποῦοι ἦσαν.

Οἱ πλείστοι τῶν μετὰ τοῦ Μαμφρέδου, θεωρήσαντες αὐτοὺς ἀπολεσθέντας, ἐξιφούληκαν κραυγαζόντες:

— Σοηβία! . . . Σοηβία! . . . "Ἠλθόμεν νὰ σὰς τιμωρήσωμεν, προδόται! . . .

"Ἡ συμπλοκὴ ὑπῆρξε φοβερά. Ἡ τύχη μᾶλλον ἢ ἡ ἀνδρεία διηύθυνε τὰ κτυπήματα.

"Ὁ Μαμφρέδης, οἱ Καπέκας καὶ τινες ἄλλοι, οἵτινες εἶχον μείνῃ ὀπίσω, πτερνίσαντες τοὺς ἵππους των ἔφθασαν ἐπὶ τόπου καὶ εἶδον ὅτι οἱ ἐχθροὶ, προσβληθέντες ἐρρωμένως ὑπὸ τῶν ἐταίρων αὐτῶν, εἶχον ὀπισθοχωρήσῃ καταλιπόντες ἐλευθέραν τὴν διόδον.

Ταυτοχρόνως δὲ ἤκουσαν καὶ μεμακρυσμένον κρότον βημάτων ἀνδρῶν σπυδόντων εἰς βοήθειαν τῶν τὰ ἀμάξια φρουρούντων, καὶ εἶδον πλῆθος πυρῶν φερομένων τῆδε κάκεισε ἐν τῇ κώμῃ.

Μικρὸν ἔτι ἂν ἐβράδυνον, θὰ ἐπολιορκοῦντο. Ὁ Μαμφρέδης, καίπερ βλέπων ἐπικείμενον τὸν θάνατον, ἐπτόρμισεν τὸν ἵππον του, ὅπως δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν συντρόφων του, ἀλλ' ὁ Κορράδος Καπέκας ἀνεχαίτισεν αὐτὸν εἰπὼν:

— Χάνεσθε, πρίγκηψ, καὶ δὲν τοὺς σώζετε. . . Ὑπῆρξαν γενναῖοι, ἀλλ' ἀσύνητοι. . . ἄς χύσωμεν ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς τύχης των καὶ ἄς φυγώμεν.

Τότε ἐπτόρμισεν τοὺς ἵππους των καὶ ἔφυγον ἀπὸ ρυτῆρος. Τὰς ἐπομένας ἡμέρας διήλθον τὴν Βιζάκκαν, τὸ Βίμιον καὶ τὴν Λομβαρδικὴν Γουαρδίαν, διὰ δυσβάτων δὲ ὁδῶν ἀφικόντο περὶ λύχων ἀφὰ εἰς Ἀτροπάδην, τὸ φρούριον τῶν Καπεκῶν.

— Βαϊάρδε! ἐφώνησεν ὁ Μαρίνος, δρᾶμων πρὸ τοῦ Μαμφρέδου ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου. Ἀμέσως δ' ἠκούσθη κρότος ἀλύσεων, ἀνοιγμα θυρῶν, κινήσεις καταπέλτου καὶ φωνὴ βροντώδης ἐρωτήσεως:

— Τίς εἶ;

— Ζήτω ἡ Σοηβία καὶ ὁ ἅγιος Ἰανουάριος! Καταβίβασε τὴν γέφυραν, Βαϊάρδε, εἶπεν ὁ Μαρίνος.

"Ἡ γέφυρα κατεβιβάσθη, καὶ ὅτε ὁ Μαμφρέδης ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, οἱ δύο ἀδελφοὶ Καπέκας, ἀφιπέψαντες, ἐγονυπέτησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ἵππου του καὶ εἶπον αὐτῷ:

— Πρίγκηψ, εἰσθε εἰς τὸν οἶκόν σας.

— Ἄν ἡ τύχη δὲν κηρυχθῇ κατ' ἐμοῦ, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης, ἐλπίζω ὅτι θὰ

δυνάμην νὰ εἶπω ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐν Νεαπόλει εἰς τὸ Καστελκαπουάνον.

Αἱ σύζυγοι τῶν Καπεκῶν, ὑπεδέξαντο τὸν Μαμφρέδην, μεθ' ὅλης τῆς γυναικείας χάριτος.

[Ἐπειτα συνεχῆς].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Κωτερέτζ, Σεπτέμβριος.

«Τὸ πᾶν τετέλεσται . . . Ἄνεχώρησον . . . Διὰ τί εἶμαι ἀκόμη ἐδῶ; Δὲν τὸ γνωρίζω. Διὰ τί ἐξ ἐναντίας θ' ἀνεχώρουν; Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἴδω πλέον.

Ἄπό τινος ἦτον ἔτι μᾶλλον εὐμενεστέρᾳ πρὸς ἐμέ· μοὶ ὠμίλει ἀπαύστως περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δημιουργήσῃ θέσιν τινὰ ἐν τῇ ἐργασίᾳ μου. Τὰ χαρακτηριστικά της μοὶ ἐφαίνοντο ἠλλοιωμένα· δὲν ἐγέλα πλέον. Προχθὲς ἐξήλθομεν ὁμοῦ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ κόμης Χαλζὺ μὲ ἠγάπα καὶ μοὶ ἐνεπιστεύετο προθύμως τὴν βαρωνίδα, πρὸς ἣν προσεφέρετο μᾶλλον ὡς πρὸς νεάνιδα ἢ ὡς πρὸς γυναῖκα.

Ἐπιβερὰ προαισθησίς μ' ἐστενοχώρει. Παρὰ τὰς ἀποπειράς της βαρωνίδος, ἡ συνδιάλεξις μας περιωρίζετο εἰς τινὰς μονοσυλλάβους λέξεις. Ἀφοῦ ἐδαπανήσαμεν πολὺν χρόνον, ὅπως ἀνέλθωμεν ἀπόκρημον ράχιν ἐκαθήσαμεν ὑπεράνω χαράδρας. Ἀπόλυτος σιωπὴ ἐβασίλευσεν ἐπὶ πολὺ.

— Ἀῦριον ἀναχωροῦμεν, εἶπε τέλος ἡ βαρωνίς.

Ἐστιγματικῶς συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ τὴν ἀπωθήσω ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας μου βομβοῦντος χειμάρρου καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ ἐγώ.

Δὲν ἀπήντησα, ἐκάτερος δ' ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου.

Μετὰ τέταρτον ὥρας, ἡ κυρία Δεραμπέρ ἐψιθύρισε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς:

— Ὁ πατήρ μου ἔχει υἱὸν μονογενῆ, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐξαετίας ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ, διότι ἐνωμφεύθη τὴν θυγατέρα διδασκάλου τῆς ἰχνογραφίας.»

Ἄ! φίλε μου, ἠνόησα, πρῶτον ἦδη, τί ἀξίζουσιν ἡ περιουσία καὶ οἱ τίτλοι ἠνόησα διὰ τί ἀκαταμάχητος δύναμις μ' ἐκώλυε νὰ προφέρω τὴν ἐρωτικὴν λέξιν, ὁσάκις αὕτη ἐκ τῆς καρδίας ἀνῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐγὼ πτωχός, ἀγνωστός, καταγωγῆς ἀσήμου, ἡδυνάμην νὰ προτείνω εἰς τὴν βαρωνίδα Δεραμπέρ, εἰς μίαν τῶν ἐν Παρισίοις διαπρεπουσῶν ἐπὶ πλούτῳ καὶ καλλονῇ, νὰ γίνῃ σύζυγός μου, χωρὶς νὰ διεγείρω τὰς ἀγενεστέρᾳς ὑποψίας, χωρὶς νὰ καταισχυθῶ; Καὶ ἡ-

δυνάμην νὰ εἶπω εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην: Γενοῦ ἐρωμένη μου;

Ἐδοκίμασα τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνηκουστον παραφορὰν ὀργῆς καὶ λύσσης· ἀνεκάλυψα ἐν τῇ διαγωγῇ τῆς κυρίας Δεραμπέρ τὴν φρικτοτέραν φιλαρέσκειαν, τὴν πονηροτέραν ἀπῆνειαν. Διὰ τί νὰ καταβάλλῃ τόσας φροντίδας, τόσας προσπάθειάς, ὅπως ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς νεκρόν, ἀφοῦ ὄφειλε νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ εὐθὺς ὡς θ' ἀνεζωογονεῖ ἐν ἐμοὶ τὴν δύναμιν νὰ πάσχω; Ἡθέλησε νὰ καρπωθῆ τὴν δόξαν μιᾶς ἀναστάσεως;

Ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Δεραμπέρ. Τὸ βλέμμα, δι' οὗ τὴν περιέβαλον, θὰ ἦτο τρομερόν, ἀλλ' ἡ ὀργή μου κατηνύασθη πρὸ τῆς κατηφοῦς καὶ γλυκείας ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της, ὅπερ ἐφώτιζον αἱ τελευταῖαι λάμψεις τοῦ λυκόφωτος. Οὐδὲν εἶμαι, οὐδὲ ποτὲ πιθανῶς θὰ ἤμαί τι, ἐσκέφθη. Ποίαν δόξαν, ποῖον κούφον θρίαμβον δύναμαι νὰ παράσχω εἰς γυναῖκα; Καὶ ἡ καρδιά μου ἐνεπλήσθη εὐγνωμοσύνης.

Ἐἶχε νυκτώσει, ὅτε ἡ κυρία Δεραμπέρ ἐγερθεῖσα ἔλαβε τὸν βραχιονά μου. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνομιζόμενη δυστυχῆς . . . Δυστυχῆς! Ἦτο πλησίον μου ἤκουον τὴν θορυβώδη ἀναπνοήν της, ὁ βραχίων της ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου. Ἐτρεμε, περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου της, χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξιν· ἐκεῖ, παρασυρθείς ὑπὸ αἰσθήματος ἀνωτέρου τῆς θελήσεώς μου, ἔλαβον τὴν χεῖρά της καὶ ἀπέθεσα ἐπ' αὐτῆς παρατεταμένον ἀσπασμόν.

Ἡ κυρία Δεραμπέρ δὲν τὴν ἀπέσυρε· με παρητήρει. Ἐνόμισα ὅτι εἶδον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Θὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀποχαιρετήσητε τὸν πατέρα μου, εἶπε καὶ εἰσήλθεν.

Τὸ βλέμμα της μὲ εἶχε μαγεύσει. Ἐπείσθη πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ κόμης Χαλζὺ θὰ μοὶ προσέφερε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Μετὰ μίαν ὥραν εὐρισκόμην πλησίον του. Μὲ ἀπεχαιρέτισε μετὰ θελκτικῆς φιλοφροσύνης, προτρέψας με ὅπως, ἐπιστρέφωμ εἰς Παρισίους, τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἡ κ. Δεραμπέρ δὲν ἐνεφανίσθη. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἤλπιζον ἔτι. Ἄλλὰ τί; δὲν γνωρίζω.

Καὶ τὴν ἐπαύριον οὐδὲν, οὐδὲν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ. . . Ἐἶχεν ἀναχωρήσει. Ἄλέκο, δὲν εἶχον ἔτι πάθει. . . Καὶ ὁμῶς, πιστευσόν με, δὲν ἀπατῶμαι, ἡ γυνὴ ἐκείνη μὲ ἀγαπᾷ. . . ἀλλ' αἰσχύνεται διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως. . . Καὶ αὕτη! . . . ὦ! αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου! »

* *

Παρίσιοι, Ἰανουάριος.

Ἐνθυμεῖσαι, Ἄλέκο, ὅτι πρὸ ὀκτώ μηνῶν, ὅτε προσεπάθει νὰ μὲ θεραπεύσῃ, σοὶ ἀπῆντων: ἀδύνατον νὰ ζήσω; Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχουσι μόνον ἑτέροι καὶ οἰκοκυραί. Αἱ μὲν ἀπέχθειαν, αἱ δὲ ἀηδῖαν μοὶ ἐμπνέουσι. Δὲν μοὶ ἀντέλεγες, διότι ἠνόεις, ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ δικαίου, τὴν φοβερὰν δυστυχίαν μου, ἀλλ' ἐψιθύ-

ρίζες χαμηλοφῶνας: ὑπάρχουσι καὶ γυναῖκες.

Ἐἶχες μυριάκις δίκαιον. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, ὄντα, ἀτινα ἔχουσι περισσοτέρᾳν ἡμῶν ἀγνότητα, αὐταπάρησιν καὶ καλλονὴν.

Ἐἶνε πρώτη πρωϊνὴ ὥρα· ἡ βροχὴ πίπτει κρουνηδὸν ἐπὶ τῆς στέγης μου· εἶνε μίᾳ τῶν πενθιμοτέρων νυκτῶν, ἐξ ὧν ποτὲ περιεκαλύφθησαν οἱ Παρίσιοι, εἶμαι μόνος ἐν τῷ ὀρόφῳ μου, καὶ ἐν τούτοις ἡ χαρὰ πλημμυρεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. . . Ἀφοῦ τῆς ἔγραψα, δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἢ νὰ διακηρύξω τὴν εὐτυχίαν μου.

Πῶς διέρρευσαν οἱ δύο μῆνες, οἱ μεσολαβήσαντες ἀπὸ τῆς ἐκ Κωτερέτζ ἀναχωρήσεώς της, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὴν ἐπανεῖδον, τοῦτο δὲν ἐξετάζω. Γνωρίζω μόνον ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' ἐμὲ οὔτε παρόν, οὔτε μέλλον, οὔτε ἡμέρα, οὔτε νύξ. Ἐνίοτε διηρχόμην ἡμέρας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ ἐγερθῶ τῆς κλίνης. Τί μὲ ὠφέλει; Πολλάκις ἔμεινον μέχρι τῆς πρωίας ἐπὶ τοῦ θρονίου μου. Πανταχοῦ ἔβλεπον τὸ χάος, τὸ ψῦχος, τὸ σκότος. Μετὰ μηνιαίαν ἐν Παρισίοις διαμονὴν ἔλαβον σημειώσιν, περιέχουσαν τὰς λέξεις μόνον ταύτας: «Διὰ τί δὲν ἔρχεσθε νὰ μᾶς ἴδητε;» Ἀπήντησα: «Ἀδύνατον»· χωρὶς ν' ἀπαλλαγῶ τῆς θλιβερᾶς ληθαργίας μου.

Τέλος ἐσπέραν τινά, τὴν 4ῃν Δεκεμβρίου, ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἠνεώχθη. Ἦτο ἐκείνη, πάντοτε ὠραία, ἀλλ' ὠχρὰ καὶ ἰσχνή. Διευθυνθεῖσα πρὸς με ἔλαβε τὰς χεῖράς μου καὶ μοὶ εἶπε βραδέως:

— Σὰς ἀγαπῶ· μὲ ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς, ὥστε νὰ συναινέσετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε; »

Ὑπάρχουσι συγκινήσεις ἀνέκφραστοι. Μετὰ μίαν ὥραν ὠλόλυζον ἔτι πρὸ τῶν ποδῶν της, ἐκείνη δὲ ὑπμειδία καὶ ἐδάκρυε συγχρόνως.

— Ὁ γάμος μας ἀδύνατον νὰ τελεσθῆ τῶρα, ἔλεγεν· ἀνήκω εἰς τὸν πατέρα μου, δὲν θέλω δὲ νὰ πικράνω τὰς τελευταίας ἡμέρας του· ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην καὶ νὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀποθάνετε, ἐξηκολούθησε μετὰ βλέμματος, ὅπερ ἀδύνατον νὰ λησμονήσω· ἂν ἤμαι ἔνοχος, ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχώρησῃ, περὶ τούτου εἶμαι βεβαία.

Ἐἶτα μοὶ διηγήθη τὸν μετὰ τὸν χωρισμόν μας βίον της. Ἐἶχεν ὑποφέρει, φίλε μου, ὅσον ἐγώ! Τρίς ἦλθε μέχρι τῆς θύρας μου, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος ν' ἀναβῆ εἰς τὸ δωματίόν μου.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσω, μοὶ εἶπεν ἀποχωρίζομένη με. Θέλω νὰ ἔχετε γράψῃ πολλὰ νέα κεφάλαια τοῦ ἔργου σας κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπάνοδόν μου.»

Τὴν αὐτὴν νύκτα εἰργάσθη.

Πάντες ἀπεδώκατε εἰς τὴν δραστηριότητά μου καὶ εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς θελήσεώς μου τὴν αἰφνιδίαν ἐξέγερσιν τοῦ νοός μου καὶ τὴν ταχείαν ἐπιτυχίαν μου. Ἄλλ' ἡ θέλησίς μου, τὸ τάλαντόν μου ἦτον ἐκείνη, τὸ ὄνομα δὲ ταύτης ὄφειλε νὰ δοξασθῆ ἀντὶ τοῦ ἰδικού μου. Μὲ ἠγάπησεν ἄσημον, ἀγνωστον, καταπεφρονη-

μένον. Δὲν τῆ ἐφείλον νὰ δοξάσω τὸ ὄνομα, ὅπερ ἤθελε νὰ φέρῃ;

• Ἡ Μαρία γατέβαλε μοναδικὰς προσπαθείας, ὅπως μὲ πείσῃ ν' ἀποχωρισθῶ τοῦ ὀρόφου μου.

«— Ἀφοῦ εἶμαι πλουσία εἶσαι καὶ σὺ ἐπίσης πλούσιος, μοὶ λέγει συχνάκις· ἀφοῦ ἀρνεῖσαι νὰ κατοικήσῃς μαζύ μου ἀποδεικνύεις ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖς ὡς σύζυγόν σου. Προσιμῶς λοιπὸν νὰ μένης ἐλευθερός;»

• Μέχρι τοῦδε ἀντέστην, διότι δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸ μέρος, ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον μοὶ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά της.

• Ἐπισκέπτομαι συχνάκις τὸν κόμητα Χαλζύ. Ὁ γέρον ὅτος μὲ ἀγαπᾷ καὶ χαίρει ὡς πατῆρ διὰ τοὺς θριαμβοὺς μου. Θὰ μ' ἐμίσει, ἂν ἡ θυγάτηρ του ἔφερε τὸ ὄνομά μου. Δίσθάνομαι ἐνίοτε τύψεις συνειδήτος, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ στοργή του προέρχεται ἐκ πεπλανημένης ιδέας· ἀλλὰ θὰ ἠδύνατο ἀναμαρτήτως νὰ διαταράξῃ ὑπαρξιν ἐτοιμοθάνατον;

• Κατ' ἔτος ὁ κόμης διέρχεται τοὺς χειμερινοὺς μῆνας εἰς τὴν ἔπαυλιν φίλου τινός, παρὰ τὴν Νικαίαν. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Μαρία εἶνε ἐλευθερά· ἀποσυρόμεθα τότε εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Προαστείου Ἁγίου Ἰακώβου, ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος καὶ κυρία Καρριέ. Μία ἐξαδέλφη τῆς Μαρίας, συνεζευγμένη ἐν Βερολίῳ, γνωρίζει τὸ ἀπόρητόν μας. Ὁ κόμης νομίζει ὅτι ἡ κόρη του εὐρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης της.

• Μεθ' ὁποίας χαρᾶς εἰσερχόμεθα ἐντός τῆς φυλακῆς μας, ἀληθοῦς φυλακῆς διὰ τὴν Μαρίαν, καὶ μεθ' ὁποίας ἀπελπισίας ἐξερχόμεθα αὐτῆς! Ἐν αὐτῇ ἐργάζομαι, ἐν αὐτῇ ἡ διάνοιά μου ὑψοῦται, ἐν αὐτῇ πρὸ πάντων ἡ ψυχὴ μου ἐξαγνίζεται καὶ λαμπρύνεται. Ἐν τοῖς ἀγῶσι περὶ συμφερόντων, ἐν ταῖς παντοίαις ἐλλεσι, ἐν ταῖς μυριάσι περιπλοκαῖς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὸ ἦθικόν φρόνημα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ταράσσεται πάντοτε, ἡ ἀβρότης ἀμβλύνεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς Μαρίας εἶνε ἱερὸν ἄδυτον. Πᾶν ὅ,τι ἡ προσφιλὴς αὐτῆ συντροφὸς λέγει ὅτι εἶναι καλὸν ἢ κακόν, ὁ Θεὸς τὸ λέγει. Ἄλέκο, εἶμαι εὐτυχέστατος! »

[Ἐπεταί συνέχεια].

K.

Ο Φ Μ Α Ν

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Διήγημα

Βροντώδης φωνὴ κρᾶζουσα : « Ἡ παράστασις ἀρχεται ! » μ' ἀπέσπασε τοῦ γλυκέος ὕπνου, εἰς ὃν ἤμην βεβουθισμένος.

Τὰ τετράχορδα βομβοῦσι... κρότος κυμβάλου... συμφωνία σάλπιγκος... φωνὴ κλαρίνου... προανακρούσματα βιολίου...

Τρίβω τοὺς ὀφθαλμούς... ὁ διάβολος μὲ περιπαίζει;..

Ὅχι, εὐρίσκομαι ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ

Ξενοδοχείου, εἰς ὃ ἔφθασα κατὰ κηπος χθὲς τὸ ἔσπερας.

Πλησίον μου κρέμαται σχοινίον κωδωνίσκου· τὸ σύρω, θεράπων τις ἐμφανίζεται.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ὅποια σύγχυσις φωνῶν, ὀργάνων προσβάλλει τὰ ὠτά μου; Μὴ δίδεται ἐν τῷ ξενοδοχείῳ συναυλία;

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐκλαμπρότης (εἶχον ἐν τῷ δειπνῷ πῖε σαμπάνιαν), ἀγνοεῖ ἴσως ὅτι παραπλεύρως τοῦ ξενοδοχείου ὑπάρχει θέατρον. Ἡ ἐπεστρωμένη αὐτὴ θύρα ἀνοίγεται ἐπὶ μικροῦ διαδρόμου ἀπολήγοντος εἰς τὸν ἀριθμὸν 23, τὸ θεωρεῖτον τῶν ξένων.

— Τί; θέατρον! τὸ θεωρεῖτον τῶν ξένων!

— Ναί, μικρὸν θεωρεῖτον διὰ δύο ἢ τρία τὸ πολὺ ἄτομα, εἶνε διὰ τὰ πολὺ ἐκλεκτὰ πρόσωπα; Εἶνε περιφραγμένον μὲ κιγκλίδας, ἐπεστρωμένον διὰ πρασί-νου τάπητος, καὶ πολὺ πλησίον τῆς σκηνῆς. Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ἐκλαμπρότης ἀγαπᾷ; Δίδουν σήμερον τὸν Δὸν Ζουὰν τοῦ περιφήμου Μόζαρτ. Ἡ θέσις στοιχίζει ἐν καὶ ἡμισυ τάλληρον. Θὰ τὴν γράψωμιν εἰς τὸν λογαριασμόν.

Τὰς τελευταίας λέξεις ἀπήγγειλεν ἀνοίγων ταυτοχρόνως τὴν θύραν τοῦ θεωρείου· διότι ἀκούων ἐγὼ προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Δὸν Ζουὰν εἶχον ὀρμήσει πρὸς τὸν δρόμον.

Ἡ αἰθουσα ἦτο εὐρεῖα, φιλοκάλως ἡδρεπισμένη καὶ καλῶς πεφωτισμένη· τὰ θεωρεῖα καὶ ἡ πλατεῖα ἔβριθον θεατῶν.

Αἱ πρῶται συμφωνίαι τῆς προεισαγωγῆς λαμπρὰν μοὶ παρέσχον περὶ τῆς ὀρχήστρας ιδέαν, καὶ ἂν οἱ ἠθοποιοὶ ἔψαλλον καὶ αὐτοὶ κατὰ τι δεξιῶς, ἐπαξίως θ' ἀπήλαυον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ μεγάλου διδασκάλου.

Εἰς τὸ μεσόφωνον, τὸ φρικῶδες καὶ ζοφερόν : *Regno all punto* διέχυσεν ἐν τῇ ψυχῇ μου βαθὺ αἰσθημα φόβου.

Τὰ ἐν τῇ ἐβδόμῃ κλίμακι φαιδρὰ σαλπίσματα ἀντήχησαν ὡς ἡ ἔξαλλος κραυγὴ τοῦ ἐγκλήματος· ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον ἐξερχόμενα τῶν ζόφων τοῦ σκότους πνεύματα πύρινα μὲ τοὺς πυριφλεγεῖς των ὀνυχας, εἶτα ἀνθρώπους παραφόρως χορεύοντας περὶ τὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου.

Ἡ πάλῃ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πρὸς τὰς ἀγνώστους δυνάμεις τὰς περιστοιχούσας αὐτὴν ἵνα τὴν φθειρῶσι παρέστη ἐν τῷ πνεύματί μου.

Τέλος ἡ θύελλα κατευναζέται, ὑψοῦται ἡ αὐλαία.

Τρέμων ἐκ ψύχους, ἐν τῷ μανδύᾳ του, καὶ θλιβερός τὴν ὄψιν, ὁ Λεπορέλλος προχωρεῖ, ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς νυκτός, πρὸ τῆς σκιαδὸς, καὶ ψιθυρίζει : *Notte e giorno fatigar*... Καὶ τὸσον τελείως, ὥστε εἶπον περὶ τοῦ Ἰταλοῦ κατ' ἑμαυτόν, *Ah! che piacere*. Θ' ἀκούσω λοιπὸν ὅλα τὰ μέρη ὡς ὁ διδάσκαλος τὰ συνέθεσε καὶ μᾶς τὰ παρέδωκεν.

Ὁ Δὸν Ζουὰν ἐξορμᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Δόνας Ἄννας, ἥτις συλλαμβάνει τὸν ἔνοχον ἀπὸ τοῦ μανδύου. Ὅποιον θέαμα!

Ἡδύνατο νὰ ἦτο μεγαλειτέρα, μᾶλλον εὐκαμπτος καὶ μεγαλοπρεπεσττέρα ἐν τῇ πορείᾳ της· ἀλλ' ὅποια κεφαλή! ὀφθαλμοί, ἐξ ὧν ἀναδίδονται, ὡς δέσμη ἠλεκτρικῶν ἀκτίνων, ὡς πῦρ γρηγοριανόν, ὅπερ οὐδὲν δύναται νὰ κατασβέσῃ, ἡ ὀργή, ὁ ἔρω, τὸ μῖσος, ἡ ἀπελπισία· πλόκαμοι μαῦροι κυματίζουσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ἐσθῆς λευκὴ, καλύπτουσα ἅμα καὶ προδίδουσα θέλητρα, ἄτινα οὐδέποτε ἀκινδύνως θεωρεῖ τις. Ἡ καρδία της, ἀποτόμως ὑπεχειρομένη, πάλῃ σφοδρῶς... Καὶ τῶρα, ὅποια φωνή! *Non sperar se non m'uccidi*.

Ἐν τῷ θορόβῳ τῶν ὀργάνων ἡ φωνὴ της ἐκρήγνυται ὡς ἀστραπή.

Μάτην ὁ Δὸν Ζουὰν ζητεῖ ν' ἀπαλλαγῇ.

Τὸ θέλει πραγματικῶς;

Διατί τότε δὲν ἀπωθεῖ διὰ στιβαρὰς χειρὸς τὴν ἀσθενῆ αὐτὴν γυναῖκα;

Διατί δὲν τρέπεται εἰς φυγὴν;

Τὸ ἐγκλήματ' αὐτοῦ τῷ ἀφήρησε τὴν δύναμιν, ἢ ἡ μεταξὺ ἔρωτος καὶ μίσους πάλῃ καθιστᾷ αὐτὸν ἀναποφάσιτον;

Ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐπλήρωσε διὰ τῆς ιδίας του ζωῆς τὴν παράφορον ιδέαν τοῦ νὰ πολεμήσῃ ἐν τῷ σκότει κατὰ τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ.

Ὁ Δὸν Ζουὰν καὶ ὁ Λεπορέλλος προχωροῦσι συνδιαλεγόμενοι ἐπὶ τοῦ προσκηνίου.

Ὁ Δὸν Ζουὰν ρίπτει τὸν μανδύαν του καὶ ἐμφανίζεται ἐν λαμπρᾷ βελουδίῳ καὶ ἀργυροκεντήτῳ περιβολῇ· παράστημα εὐγενὲς καὶ μεγαλοπρεπές, ὄψις ἀρρενωπὴ, βλέμμα διαπεραστικόν, χεῖλη μαλθακῶς διαγραφόμενα.

Ἡ κίνησις τῶν ὀφρύων του παρέχει ἐνίοτε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἔκφρασιν διαβολικὴν, ἐμπνεύσαν τρόμον ἀκούσιον, δίχως ν' ἀλλοιώσῃ τὴν καλλονὴν τῶν χαρακτηριστικῶν του.

Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἐξασκεῖ μαγικὴν δύναμιν γοητείας, ὅτι ἐκείναι, ἄς ἀτενίζῃ, ἀδυνατοῦσι πλέον ν' ἀποσπασθῶσιν αὐτοῦ, καὶ ὀφείλουσι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν δύναμιν ἥτις τὰς ἀγει ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Μακρὸς καὶ ἰσχνός, φέρων ἐσθῆτα μὲ λευκὰς καὶ ἐρυθρὰς ραδβώσεις, καὶ μικρὸν μανδύαν πορφυροῦν, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκαλυμμένην διὰ λευκοῦ πύλου μὲ πορφυροῦν πτερόν, ὁ Λεπορέλλος τρέχει περὶ τὸν κύριόν του.

Ἡ ὄψις του παράδοξον παρέχει μίγμα ἀκάκου ἀγαθότητος, δόλου, εἰρωνίας καὶ θράσους.

Ὡς βλέπει τις, ὁ πονηρὸς αὐτὸς γέρον εἶνε λίαν κατὰλληλος διὰ θεράπων τοῦ Δὸν Ζουὰν.

Ἐτράπησαν εὐτυχῶς εἰς φυγὴν ἀναρριχηθέντες τὸ τεῖχος...

Πυρσοί...

Ἡ Δόνα Ἄννα καὶ ὁ Δὸν Ὀκτάβιος ἐμφανίζονται· μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος συνεσφιγμένος, περιέργως καὶ ἐπιτετηθευμένως ἐνδεδυμένος, εἰκοσιενὸς τὸ πολὺ ἔτων. Μνηστὴρ ὢν τῆς Ἄννας, διέμενε προ-

φανῶς ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ, ἀφοῦ τόσοι ταχέως ἐκλήθη.

Εὐθύς ὡς ἤκουσε τὸν πρῶτον θόρυβον, ἠδύνατο νὰ προσδράμῃ καὶ σώσῃ ἴσως τὸν πατέρα· ἀλλ' ὤφειλεν ἐν πρώτοις νὰ ἐνδυσθῇ ἐπιμελῶς, καὶ ἔπειτα δὲν ἀγκυρᾶ νὰ ριψικινδυνεύῃ εἰς τὰ σκότη : *Ma qual mai s'offre, o Dei, spettacolo funesto agli occhi mei.*

Ἐν τοῖς σπαρακτικοῖς, τοῖς φρικτοῖς τόνοις τῆς δυσφῆας αὐτῆς καὶ τοῦ διαλόγου ὑπάρχει τι πλεόν ἢ ἀπελπισία.

Δὲν πκρέχουσι τὰς συμφωνίας ἢ προσβολὴ μόνη τοῦ Δὸν Ζουάν, ὁ θάνατος τοῦ γέροντος, ἀλλὰ πάλη τις ἐσωτερικῆ, πάλη φρικώδης.

Ἡ ἰσχυρὴ καὶ μακρὰ Δόνα Ἐλβίρα, φέρουσα ἔτι τὰ ἔχνη καλλονῆς ἀξιολόγου, ἀλλ' ἐφθαρμένης, παραπονεῖται κατὰ τοῦ ἀπίστου Δὸν Ζουάν, καὶ ὁ πανοῦργος Λεπορέλλος παρατηρεῖ λίαν δικαίως ὅτι ὁμιλεῖ ὡς βιβλίον : *Parla come un libro stampato* Τὴν στιγμὴν ταύτην μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τινα ὀπισθὲν μου.

Πιθανὸν ἢ θύρα τοῦ θεωρείου νὰ ἠνοιχθῇ καὶ νὰ εἰσῆλθῇ τις εἰς τὴν θέσιν τοῦ βῆθους.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο δι' ἐμὲ δυσάρεστον.

Ἐτερόμην τόσοι μὲνων ἐν τῷ θεωρείῳ μόνος, ἀπολαύων ἀνενοχλήτως τοῦ ἀριστουργήματος, ἀφιέμενος εἰς ὅλας μου τὰς ἐντυπώσεις· μία μόνη λέξις, μία λέξις κοινὴ θὰ μ' ἀπέσπα περιαλγῆ τοῦ ποιητικοῦ καὶ μουσικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὃν ἤσθάνομην.

Ἀπεφάσισα νὰ μὴ δώσω προσοχὴν εἰς τὸν γείτονα, ν' ἀποφύγω πᾶσαν ὀμιλίαν, πᾶν βλέμμα, καὶ νὰ βυθισθῶ εἰς τὰ θέληγτρα τῆς παραστασεως.

Τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρὸς μου, τὰ νῶτα στρέφων πρὸς τὸν νεοελθόντα, ἐξηκολούθησα θεωρῶν : τὸ δράμα ἐξετυλίσσετο μετὰ θαυμασίας συνοχῆς.

Ἡ μικρὰ Ζερλίνα, φιλοπαίγμων καὶ ἐρωτύλος, ἀνεκούφιζε διὰ τῶν θελκτικῶν τῆς ἄσμάτων τὸν πτωχὸν καὶ ἀφελῆ Μιζέττον.

Ὁ Δὸν Ζουάν ἐξέφραζε τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὁμοίους του καταφρόνησιν, ἀντικείμενα τέρψεως δι' αὐτόν. καὶ ἐτόνιζεν ἐντόνως τὴν ἀπότομον καὶ συγκεκομμένην στροφὴν : *Fin ch'han dal vino.* Ἡ κίνησις τῶν μυῶνων του ἦτο ζωηρά.

Ἐνεφανίσθησαν οἱ προσωπιδοφόροι.

Ἡ τριψῆδα των ἦτο προσευχὴ ἀνερχομένη ἐν ἀρμονίαις πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εἶτα ἰδοὺ τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου ἀνοιγόμενον, ἢ χαρὰ ἐκρηγνυμένη, τὰ κύπελλα συγκρουόμενα πρὸς ἄλληλα· βλέπεις τις φαίδρῳς στροβιλιζομένους τοὺς χωρικοὺς καὶ παντοειδέεις προσωπιδοφόρους, οὗς εἴλκυσε ἢ ἐορτῆ τοῦ Δὸν Ζουάν.

Εἶτα οἱ τρεῖς προσωπιδοφόροι οἱ συνομῶσαντες τὴν ἐκδίκησιν πλησιάζουσι.

Τὸ πᾶν προσλαμβάνει χαρακτηρισμὸν ἐπισημον μέχρις αὐτοῦ τοῦ χοροῦ.

Ἡ Ζερλίνα ἐσώθη, καὶ ὁ Δὸν Ζουάν προχωρεῖ θρασύς, μὲ γυμνὸν τὸ ζῆφος,

ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Ἐκτινάζει τὴν σπάθην ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ χαράσσει ὁδὸν διὰ τοῦ ἐν ἀταξίᾳ πλήθους.

Πολλάκις ἤδη μοὶ ἐφάνη ὅτι ἠσθάνθη ὀπισθὲν μου καθαρὰν καὶ χλιαρὰν πνοήν· μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸν θροῦν μεταξίνης· ἐσθῆτος.

Ἐσκέφθη ὅτι γυνὴ ἐκεῖ διέμενε· ἀλλ' ἐξ ὀλοκλήρου βεβουθισμένος εἰς τὸν ποιητικὸν κόσμον, δὲν ἐπεθύμουν ποσῶς ν' ἀποσπασθῶ αὐτοῦ.

Πεσοῦσης τῆς αὐλαίας, ἐστράφη πρὸς τὴν γείτονα μου.

Ὅχι, οὐδεμία λέξις εἶνε ἰκανὴ πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐκπλήξεώς μου : εἶδον τὴν Δόναν Ἄνναν ἐνδεδυμένην ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὴν εἶχον ἴδει, καὶ διευθύνουσαν πρὸς με τὸ σπινθηροβόλον καὶ πλήρες ἐκφράσεως βλέμμα τῆς.

Ἐμείνα θεωρῶν αὐτὴν ἄφρονος, καὶ τὸ στόμα τῆς διέτρεξεν ἀδιόρατον καὶ εἰρωνικὸν μειδίαμα, ἐφ' οὗ ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον κατοπτριζομένην τὴν ἀνόητόν μου ὄψιν.

Ἡννόουν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τῇ ὀμιλήσω, καὶ ἡ ἔκπληξις ἢ μάλλον ἡ φρίκη, μοὶ παρέλυον τὴν γλῶσσαν.

Τέλος αἱ λέξεις αὐταὶ μοὶ διέφυγον, ἀκουσίως, οὕτως εἶπεῖν, τῶν χειλέων :

— Σεῖς ἐδῶ, πῶς εἶνε δυνατόν ;

Μοὶ ἀπήτησεν ἐν καθαρωτάτῃ τοσκανικῇ ὅτι ἂν δὲν ὀμιλοῦν τὴν ἰταλικὴν, δὲν θ' ἀπῆλαυε τῆς τέρψεως τοῦ νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' ἐμοῦ, διότι αὐτὴν μόνην τὴν γλῶσσαν ἠννόει.

Αἱ λέξεις τῆς ἀντήχουν ὡς ἀρμονικὸν ἄσμα, τὸ βλέμμα τῆς καθίστατο ἐκφραστικώτερον, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν μακρῶν τῆς βλεφαρίδων ἐκτοξευομένη ἀστραπὴ ἀνῆπτεν ἐν τῷ κόλπῳ μου αἰφνῆδιον πῦρ, καὶ ἐκίνει εἰς βιασιότερους παλμοὺς ὅλας μου τὰς ἀρτηρίας.

Ἦτο, ἀναμφιβόλως, αὐτὴ ἐκείνη ἢ Δόνα Ἄννα.

Δὲν ἐνέμεινα ποσῶς εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐξετάσω πῶς ἠδύνατο νὰ ἦναι ταῦτο χρόνως ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἐν τῷ θεωρείῳ μου.

Ὁς ὄνειρον ὥρατον συνδυάζει τὰς μεταχειτέρας ἀπιθανότητας, καὶ ὡς ἡ διάπυρος πίστις ἀνέρχεται εἰς τὰς αἰθερίους χώρας καὶ κυριαρχεῖ τῶν συνήθων βιωτικῶν συμβάντων, οὕτω πρὸ τῆς γυναικὸς αὐτῆς περιέστην εἰς εἶδος τι ὑπνωτισμοῦ τοιοῦτου, ὥστε, ἂν ταυτοχρόνως ἤδη τὴν ἔβλεπον ἐπὶ σκηνῆς, οὐδόλως θὰ ἐξεπλητόμην.

Πῶς ν' ἀφηγηθῶ τὴν μετ' αὐτῆς συνδιάλεξίν μου ;

Πειρώμενος νὰ τὴν μεταφράσω εὐρίσκω ἐκάστην τῶν λέξεων ψυχρὰν καὶ ὠχρὰν καὶ ἐκάστην φράσιν ἀνεπαρκῆ διὰ τὸ χονδροειδὲς τῆς πρὸς ἀπόδοσιν τῆς χρίτος καὶ ἐλαφρότητος τῆς τοσκανικῆς διαλέκτου.

Ἐν ᾧ μοὶ ὀμιλεῖ περὶ τοῦ μέρους ὃπερ ὑπεκρίνετο καὶ τοῦ Δὸν Ζουάν, μοὶ ἐφάνετο ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀριστουργήματος τοῦτο τὸ πρῶτον ἤδη ἀπεκαλύπτετο πρὸ

τῆς διανοίας μου, καὶ ὅτι εἰσέδουν τὸ πρῶτον ἤδη εἰς τὰς θαυμασίους χώρας κόσμου ξένου.

Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἦτο ἡ μουσικὴ, καὶ ὅτι πολλάκις ψάλλουσα ἠσθάνετο ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀφυπιζομένης ἀγνώστους συγκινήσεις, ἀς οὐδεμία λέξις ἠδύνατο νὰ ἐξείκονίσῃ.

— Ναί, ἀνέκραξεν ἐνθουσιώδης καὶ μὲ βλέμμα σπινθηροβόλον, ἐννοῶ τὸ πᾶν, τότε· ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶνε ψυχρὸν καὶ ἄψυχον περὶ ἐμέ, καὶ ἐν ᾧ μ' ἐπευφημίζουσι διὰ τινα δύσκολον λαρυγγισμόν, μοὶ φαίνεται ὅτι χεῖρες σιδηραὶ ψαύουσι τὴν διάπυρον μου καρδίαν. Σεῖς ὅμως μ' ἐννοεῖτε, διότι γνωρίζω ὅτι σὰς εἶνε ἀνοικτὸς ὁ θαυμασίος αὐτὸς κόσμος, ὁ φανταστικὸς αὐτὸς κόσμος, ἐν ᾧ ἀντηχοῦσιν αἱ μαγικαὶ ἀρμονίαι.

— Πῶς, γυνὴ λατρευτῆ, μὲ γνωρίζετε; Ὁμίλησε περὶ ἐνὸς τῶν μελοδραμάτων μου καὶ ἀπήγγειλε τ' ὄνομά μου.

Ὁ κωδωνίσκος τοῦ θεάτρου ἐσήμανε, ταχεῖα ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Δόνας Ἄννας· ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ὥσει ὑφισταμένη αἰφνῆδιον ἀλγός, καὶ διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης ἐπέλλισε :

— Δυστυχῆς Ἄννα! ἰδοὺ αἱ φρικωδέστεραί σου στιγμαί.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ πρώτη προχῆς μὲ εἶχε καταγοητεύσει· ἀλλὰ κατόπιν τῆς παραδόξου ἐμφανίσεως ἢ μουσικῆ ἔσχεν ἐπ' ἐμοῦ ἀποτελεσμα ἀνεξήγητον.

Ἦτο ὡς ἡ ἀπὸ πολλοῦ προσδοκωμένη πραγματοποιήσις τῶν ὥραιότερων μου ὀνειρῶν, ὥσει ὅλα τὰ ψυχικά μου προαισθήματα εἶχον ἀναπαραχθῆ ἐν ἀρμονικαῖς συμφωνίαις.

Ἐν τῇ σκηνῇ τῆς Δόνας Ἄννας, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὥσει ἀναληφθέντα εἰς ἀτμόσφαιραν χλιαρὰν καὶ ἠλιονικὴν· ἔκλεισα ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἠσθάνθη τὴν ἐντύπωσιν φιλήματος διαπύρου ἐπὶ τῶν χειλέων· ἀλλὰ τὸ φίλημα ἦτο ταχύ καὶ ἀπαλὸν ὡς ἦχος μελωδικός.

Ἦκουσα φαίδρῳς ἀντηχοῦσαν τὴν ἀτακτον τελικὴν στροφὴν : *Gia la mensa è preparata.*

Ὁ Δὸν Ζουάν, μεταξὺ δύο νεανίδων καθήμενος, ἐχαριεντίζετο ὅτε μετὰ τῆς μῆς, ὅτε μετὰ τῆς ἄλλης, καὶ ἠνοιγε τὰς φιάλας, ἵνα διδῇ ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τὰ ἐν τῷ κρυστάλλῳ κεκλεισμένα θερμὰ πνεύματα.

Ὁ θάλαμος ἦτο στενός, καὶ ἐν τῷ βᾶθει του διέκρινέ τις, διὰ μεγάλου γοθθικοῦ παραθύρου, τὰς σκιάς τῆς νυκτός.

Ἐνῷ ἡ Ἐλβίρα ὑπεμύνησκε πρὸς τὸν ἀπιστον ὄλου του τοὺς ὄρκους, ἐφάνετο ἢ λάμψις τῆς ἀστραπῆς καὶ ἠκούοντο οἱ ὑπόκωφοι μνησθμοὶ οἱ προαγγέλλοντες τὴν ἔτοιμον νὰ ἐκραγῆ καταιγίδα.

Τέλος, κρούουσι σφοδρῶς· ἡ Ἐλβίρα καὶ αἱ νεάνιδες τρέπονται εἰς φυγὴν, καὶ ἐν μέσῳ τῶν φρικωδῶν συμφωνιῶν τῶν καταχθονίων πνευμάτων, ὁ μαρμαρίνος

κολοσσός προβαίνει· και ἴσταται πρὸ τοῦ Δὸν Ζουὰν ὅστις, πλησίον ἐκείνου, ὁμοιάζει πρὸς πυγμαίον.

Τὸ ἔδαφος σείεται ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ γίγαντος.

Ἐν τῇ βοῇ τῆς καταγιγίδος, ἐν μέσφ τῶν ἐκρήξεων τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν κραυγῶν τῶν δαιμόνων, ὁ Δὸν Ζουὰν ἀπαγγέλλει τὸ φοβερόν του ὄνομα.

Ἡ ἀπαίσιος ὦρα ἐπέστη· τὸ ἀγαλμα ἐξαφανίζεται, ἀτμός πυκνός πλημμυρεῖ τὴν αἴθουσαν· ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τούτου ἐξέρχονται μορφαὶ φρικώδεις.

Δὲν βλέπει τις πλέον ἢ μόνον κατὰ διαλείμματα τὸν Δὸν Ζουὰν παλαιόντα πρὸς τοὺς δαίμονας.

Αἴφνης ἀκούεται βροντώδης ἔκρηξις· ὁ Δὸν Ζουὰν καὶ τὰ πνεύματα τοῦ ἄδου ἠφανίσθησαν, ἀγνωστον πῶς· ὁ Λεπορέλλος ἐξέπνευσεν ἔν τινι τοῦ θαλάμου γωνίᾳ.

Ὅποιαν ὑφίσταται τις ἀνακούφισιν ἐπαναθλέπων τῶρα τὰ λοιπὰ πρόσωπα μάλιστα ἀναζητοῦντα τὸν Δὸν Ζουὰν!

Φαίνονται διαφυγόντα τοῦ φοβεροῦ συρφετοῦ τῶν δαιμόνων.

Ἡ Δόνα Ἄννα ἀνεφάνη πόσον ἦτο ἠλλοιωμένη! θανάσιμος ὠρότης ἐκάλυπτε τὴν μορφήν της, τὸ βλέμμα της ἦτο ἐσθεσμένος, ἡ φωνὴ της τρέμουσα καὶ ἀσταθής· ἀλλὰ θελκτικωτάτην παρέσχεν ἀπόλαυσιν κατὰ τὴν μικρὰν μετὰ τοῦ πρᾶου μνηστοῦ της δυωδίαν, τοῦ θέλοντος εὐθύς νὰ πανηγυρίσῃ τοὺς γάμους του, εὐδαίμονος διότι ἀπηλλάγη τοῦ ἐπιφόβου χρέους τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ χορὸς ἐπεράτωσε τὸ ἔργον ἀνεπιλήπτως, καὶ ἔσπευσα νὰ περιορισθῶ ἐν τῷ θαλάμῳ μου μετὰ τὴν ἔξαψίν μου.

Ὁ ὑπρέτης ἦλθε νὰ με καλέσῃ διὰ τὸ δεῖπνον· τὸν παρηκολούθησα μηχανικῶς.

Ἡ συναναστροφή ἦτο πολυάριθμος, καὶ τὸ γενικὸν ἀπάντων θέμα ὁμιλίας ἦτο ἡ παράστασις τοῦ Δὸν Ζουὰν.

Ἀπὸ κοινοῦ παρ' ὄλων ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ τὸ ἄσκημα τῶν Ἰταλῶν· ἀλλὰ μικραὶ τινες παρατηρήσεις, ἄς πονηρῶς ἔρριψα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδεὶς εἶχεν ἐννοήσει, οὐδὲ κἂν ὑπωπτεύετο, τὴν βαθεῖαν ἔννοιαν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τῶν μελοδραμάτων.

Ὁ Δὸν Ὀκτάβιος ἤρесе πολὺ, ἡ Δόνα Ἄννα ἐφάνη ὀλίγον ὑπερβολικῆ.

Ἐπρεπεν, εἶπεν εἰς τῶν συμποτῶν, νὰ γνωρίζῃ νὰ φέρηται ἐπὶ σκηνῆς μετριπαθῶς καὶ νὰ μὴ παράγῃ τόσον ζωηρὰς συγκινήσεις.

Ποιῶν τὴν παρατήρησιν αὐτὴν, ὁ κριτικὸς ἐρόφησε δραγμίδα ταχυβάκου καὶ προσέβλεψε μετ' ὕψους πνευματώδεις καὶ αὐτάρεσκον τὸν γείτονά του, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἰταλίς ἐπὶ τέλους ἦτο γυνὴ ὠραιότατη, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ἐπιμελουμένη τοῦ καλλωπισμοῦ της, διότι, κατὰ τὴν μεγάλην της σκηνὴν, εἰς τῶν βόστρυχων της εἶχε καταπέσει ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ της.

Ἄλλος ἤρχισε νὰ τονίζῃ ταπεινοφώνως τὴν στροφήν: *Fui ch' an dal vino*. Καὶ κυρία τις εἶπεν ὅτι ἤκιστα ὁ Δὸν Ζουὰν τὴν

ἠυχάριστησεν· ὅτι τῇ ἐφάνη πολὺ σκυθρωπός, καὶ ὅτι δὲν ἐγνώριζε νὰ ὑποκρίνηται ὕψους εὐθυμον καὶ ἐλαφρόν.

Ἐξ ἄλλου ἐπήνεσαν πολὺ τὴν ἐν τέλει ἔκρηξιν.

Κουρασθεὶς ἐκ τῶν ματαιολογιῶν τούτων, ἀπῆλθον εἰς τὸν θάλαμόν μου.

*

**

Ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν ξένων.

Ἀριθ. 13.

Ἡσθανόμην στενοχωρίαν, καὶ ἡ θερμότης ἐν τῷ θαλάμῳ μου ἦτο ἀφόρητος.

Τὸ μεσονύκτιον μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα ἀπαγγελλόμενον τ' ὄνομά μου παρὰ τὴν θύραν.

«Τίς μ' ἐμποδίζει, ἐσκέφθην, νὰ ἐπισκεφθῶ μίαν ἔτι φοράν τὸν τόπον ἐνθα μοὶ συνέβη τὸ παράδοξον αὐτὸ ἐπεισόδιον. Ἴσως ἐπανίδω ἐκείνην, ἥτις ἀπασχολεῖ τὴν σκέψιν μου. Εὐκόλον μοὶ εἶνε νὰ κομίσω ἐκεῖ μικρὰν τράπεζαν, δύο κηρία, ἔν γραφεῖον.»

Ὁ θεράπων ἦλθε νὰ μοὶ κομίσῃ τὸ ζητηθὲν πόντισον.

Εὐρε τὸν θάλαμόν μου κενόν, τὴν ἐπεστρωμένην θύραν ἀνοικτήν· μετὰ παρηκολούθησεν ἐν τῷ θεωρείῳ καὶ ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα διφορούμενον.

Εἰς νεῦμα, ὁ τῷ ἀπηθύθηνα, ἀπέθηκε τὸ κύπελλον ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἀπεσύρθη, ἀτενίζων με ἔτι, με ἐρωτηματικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ θεωρείου, παρατηρῶ τὴν ἔρημον αἴθουσαν, ἥς ἡ ὑπὸ τῶν δύο μου κηρίων ἡμιφωτισομένη ἀρχιτεκτονικῆ παρέχει ἀνταυγείας ἀλλοκότους καὶ σκιὰς φανταστικὰς. Ὁ ἀνεμος κινεῖ τὸ ὕφασμα τῆς αὐλαίας.

«Ἐὰν ἀνεπετάννυτο, ἐσκέφθην, ἂν ἡ Δόνα Ἄννα ἐνεφανίζετο καὶ πάλιν πρὸ τῶν ὀμμάτων μου ἐν τῇ φρικώδει της ταραχῇ. . . Δόνα Ἄννα! . . .»

Ἡ κραυγὴ μου ἀπωλέσθη εἰς τὰ βάθη τῆς αἰθούσης· ἀλλ' ἀφύπνισε τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας· ἐξέπεμψαν ἀόριστόν τινα ἦχον· μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω ψιθυρίζομενον τὸ προσφιλές της ὄνομα. Ἄδυνατῶ νὰ παλαίσω πρὸς τινὰ μυστικὸν τρόπον· ἀλλὰ προξενεῖ οὗτος ἐν ἐμοὶ εὐάρεστον συγκίνησιν.

Ἀποκαθίσταμαι ἐπὶ τέλους κύριος ἐμαυτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ διατεθειμένος, φίλτατε Θεόδωρε, νὰ σοὶ ὑποδείξω τοῦλάχιστον, ὅ,τι νομίζω ὅτι ἀντελήφθην ἐν τῷ ἀριστουργήματι τοῦ μεγάλου διδασκάλου καὶ ἐν τῇ βαθείᾳ του συλλήψει.

Ὁ ποιητὴς μόνος ἐννοεῖ ἡ ιδεώδης ψυχὴ δύναται μόνη νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἰδεώδη φύσιν· τὸ μεμνημένον ποιητικὸν πνεῦμα δύναται μόνον νὰ κατανοήσῃ τὰς ἐξάρσεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐὰν τις ἐξετάσῃ τὸ ποίημα τοῦ Δὸν Ζουὰν, χωρὶς ἐν αὐτῷ νὰ ἀναζητήσῃ βαθεῖαν τινὰ σημασίαν, ἐὰν τις εἰς μόνην τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου ἀποβλέψῃ, μόλις συλλαμβάνει ἰδέαν τοῦ πῶς ὁ Μόζαρτ ἠδυνήθη νὰ ρεμβάσῃ καὶ συνθέσῃ ἐπὶ τοι-

οῦτου ἀντικειμένου τοιαύτην μουσικὴν.

Εἰς φίλος τῆς εὐζωτίας, ὑπερμέτρως ἀγαπῶν τὸν οἶνον καὶ τὰς γυναῖκας, προκαλῶν ἐπιτηδῆς εἰς τὴν τράπεζάν του τὸν λιθινὸν ἀνδριάντα τοῦ γέροντος, ὃν ἐφόνευσεν ὑπερασπιζόμενος τὴν ἰδίαν ζωὴν, οὐδὲν τῷ ὄντι ἔχει τὸ ποιητικόν, καί, ἵνα ἐλεύθερον ὁμιλήσωμεν, δὲν ἀξίζει αἰ δυνάμεις τοῦ ἄδου νὰ τεθῶσιν εἰς κίνησιν πρὸς ἀναζήτησίν του· δὲν τῷ ἀξίζει νὰ προσλάβῃ ὁ λιθινὸς ἀνδριάνς ζωὴν καὶ κίνησιν καὶ καταβῇ τοῦ ἵππου του, ἵνα καλέσῃ τὸν ἀμαρτωλὸν εἰς μετάνοιαν, καὶ ὁ διάβολος ἀναθέσῃ εἰς τοὺς καλλιτέρους τῶν δορυφόρων του τὴν εἰς ἄδην μεταφορὰν του.

Πίστευσόν μοι, Θεόδωρε, ἡ φύσις ἐπρόκισε τὸν Δὸν Ζουὰν ὡς ἐν τῶν προνομιούχων της τέκνων· τῷ ἔδωκε πᾶν ὅ,τι ὕψος τὸν ἀνθρώπον ὑπεράνω τοῦ κοινοῦ, ὑπεράνω τῶν μόχθων, τῶν ἀνουςίων ὑπολογισμῶν, καὶ τὸν προσήγγισε πρὸς τὸ θεῖον. Τὸν προώρισε νὰ νικᾷ, νὰ καθυποτάσῃ· τῷ ἔδωκεν ἰσχυρὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς παράστημα, μορφήν ἐμψυχουμένην ὑπὸ τοῦ σπινθῆρος τοῦ θεῖου πυρός, ψυχὴν βαθεῖαν, διάνοιαν ταχεῖαν καὶ ζωηράν, ἀλλὰ, καὶ τοῦτο εἶνε μίαν τῶν φρικωδῶν συνεπειῶν τοῦ πρώτου ἀμαρτήματος, ὁ δαίμων τηρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ δελεάζῃ τὸν ἀνθρώπον διὰ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν, ἄς κάμνῃ ἵνα ἐπιτύχῃ τὸ ἀπειρον, τῷ στήνῃ παγίδα ἀπαίσιον ἐν αὐτῷ τῷ συναίσθηματι τῆς θείας του φύσεως. Ἡ τοιαύτη πάλῃ τοῦ θεοῦ στοιχείου πρὸς τὸ διαβολικὸν γενεᾶ τὸ γῆϊνον πάθος καὶ ἡ ἐκ τῆς πάλῃς νίκη ἀγεί εἰς βίον ὑπερφυσικόν.

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Δὸν Ζουὰν τῷ ἐξῆψε τὴν φιλοδοξίαν, καὶ ὁ ἀσθεστος πόθος, πρῶτον τοῦ θερμοῦ του αἵματος, τὸν ἔρριψεν εἰς ἀναζήτησιν ὄλων τῶν διαβατικῶν ἡδονῶν, ἐν αἷς μάλιστα ἐζήτει τελείαν ἱκανοποίησιν.

Οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐξάπτει τὸν ἀνθρώπον, ὅσον ὁ ἔρωσ· Ὁ ἔρωσ, διὰ τῆς μυστηριώδους του καὶ ἰσχυρᾶς ἐπιρροῆς, φωτίζει καὶ συνταράσσει τὰ στοιχεῖα τῆς ἡμετέρας φύσεως.

Εἶνε ἀξίον ἀπορίας ἐὰν ὁ Δὸν Ζουὰν ἠλπίσεν ὅτι θὰ κατηύναζε διὰ τοῦ ἔρωτος τοὺς συνταράσσοντας αὐτὸν πόθους, καὶ ἂν ὁ διάβολος δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου τὸν ἔστυρεν εἰς τὰ δίκτυά του;

Αὐτὸς ἐνέβαλεν εἰς τὸν Δὸν Ζουὰν τὴν σκέψιν ὅτι διὰ τοῦ ἔρωτος, διὰ τῆς ἀπολύσεως τῶν γυναικῶν, θὰ εὕρισκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πραγματοποίησιν τῶν θεῶν ἐπαγγελιῶν, ἄς ἐν τῇ ψυχῇ φέρομεν, καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀπείρου πόθου τοῦ θέτοντος ἡμᾶς εἰς ἀμεσον σχέσιν πρὸς τὰς ἀνωτέρας σφαίρας.

Τρέχων ἀδιακόπως ἀπὸ καλλονῆς εἰς καλλονὴν, ἀπολαύων τῶν θελγῆτρων αὐτῶν μέχρι μέθης καὶ κόρου, νομίζων ἑαυτὸν πάντοτε ἠπατημένον ἐν ταῖς ἐκλογαῖς του, καὶ πάντοτε ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ιδεώδους τῆς εὐτυχίας του, ὁ Δὸν Ζουὰν ὄφειλε νὰ καταληφθῇ ἐν τέλει ὑπὸ κοπώσεως πρὸ τοῦ πραγματικοῦ βίου,

καί, ὡς περιεφρόνει τοὺς ἄνδρας, ἐξηρηθίσθη τέλος ἐναντίον ὄλων ὅσας εἶχε προκαλέσει, καὶ ὧν εἶχε καταστή τὸ μάταιον παίγιον.

Ἐκάστη τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του γυναικῶν ἦτο δι' αὐτὸν ἤδη τὸ ἀντικείμενον ὄχι πλέον ἀπολαύσεως, ἀλλὰ φρενήρους ὕβρεως πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὸν δημιουργόν της.

Πικρὰ περιφρόνησις πρὸς τὰς συνήθεις ἀπόψεις τῆς ζωῆς, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὑψωμένον, ἡ χλεύη, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ἡ εὐτυχία τῶν τετριμμένων ἰδεῶν, τὸν περιήγαγον εἰς σκληρὸν ἐμπαιγμὸν πρὸς τὰ γλυκεὰ καὶ εὐαίσθητα πλάσματα, καὶ εἰς ἀνηλεῆ ἀφανισμόν παντός ὅ,τι ἐνέπαιζεν.

Ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν ἀνῆρπαζε προσφιλεῖ τινα νόμφην, ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν διὰ τῆς βίας ἔθραυε τὴν εὐδαιμονίαν δύο ἑραστῶν, ἀπεκόμιζε θρίαμβον λαμπρὸν κατὰ τῆς ἐχθρᾶς δυνάμεως τῆς ἐξωθούσης αὐτὸν πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ συνήθους βίου, κατὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ δημιουργοῦ.

Ἡθέλησε μακρότερον ἔτι νὰ ἐξορμήσῃ, πέραν τῶν ὁρίων τούτων, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν, ὧφειλε νὰ πέσῃ ἐν τῇ ἀδύσσει.

Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Δόνας Ἄννας, ὡς καὶ τὰ συνοδεύσαντα αὐτὴν περιστατικά, ὑπέβηεν τὸ ὑψηλότερον ὄλων του τῶν τολμημάτων.

Ἡ Δόνα Ἄννα, διὰ τῶν λαμπρῶν της φυσικῶν προσόντων, τίθεται ὡς ἀντίθεσις πρὸ τοῦ Δὸν Ζουάν.

Ὡς ὁ Δὸν Ζουάν εἶνε ἀνέκαθεν ἀνῆρ θαυμασίου κάλλους καὶ ἰσχύος, ἡ Δόνα Ἄννα εἶνε γυνὴ θεία, ἥς ἡ ἀγνὴ ψυχὴ διαφεύγει τὴν δύναμιν τοῦ διαβόλου.

Οἱ δαίμονες εἰς μόνον τὸν ἐπὶ γῆς βίον αὐτῆς ἠδύναντο νὰ ἐπηρεάσωσι, καὶ ἀφοῦ ἄπαξ ἡ ἀπώλειά της συνετελέσθη, ἡ θεία ἐκδίκησις δέον νὰ πληρωθῇ.

Ὁ Δὸν Ζουάν προσκαλεῖ ἐμπαικτικῶς εἰς τὸ φαίδρον του συμπόσιον τὸν γέροντα ὃν ἐφόνευσε, καὶ ὁ γέροντα δὲν ἀπαξιοῖ νὰ προσέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἄλλου κόσμου, καλῶν αὐτὸν εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλ' ἤδη τόσον ἡ καρδιά τοῦ Δὸν Ζουάν εἶνε πεπορωμένη, ὥστε ὁ θεὸς ὄλβος ἀδυνατεῖ νὰ τῷ πρᾶσῃ ἀκτίνα ἐλπίδος καὶ τὸ αἶσθημα ζωῆς καλλιτέρας.

Ὡς ἦδη εἶπον, ἡ Δόνα Ἄννα ἐτέθη ὡς ἀντίθεσις πρὸ τοῦ Δὸν Ζουάν.

Πρωῦριστο νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν Δὸν Ζουάν τὴν δύναμιν φύσεως θείας, νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς ἀπελπισίας τῶν ματαίων του ἀγώνων.

Τὴν εἶδεν ὁμῶς πολὺ ἀργά, τὴν εἶδε κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα τῆς καταστροφῆς τῷ ἐπέρχεται.

Δὲν ἐσώθη.

Ὅτε ἐκεῖνος ἐμφανίζεται, τὸ ἐγκλημα εἶνε τετελεσμένον ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐκραγὲν τὸ πῦρ τὰς ἡδονῆς, τὴν δύναμιν τοῦ ἄδου, καὶ πᾶσα ἀντίστασις τῇ ἀπέβη ἀδύνατος.

Ὁ Δὸν Ζουάν μόνος ἠδύνει νὰ τῇ παράσῃ τὴν ἡδονικὴν παραφορὰν μεθ' ἧς

ἐρίφθη εἰς τοὺς βραχιόνάς του ὑποκίπτουσα εἰς τοὺς δόλους τῶν δαιμόνων.

Τούτου ἀπομακρυνόμενον, συναισθάνεται ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς πτώσεώς της.

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς της, πεσόντος διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Δὸν Ζουάν, ὁ δεσμὸς ὁ συνδέων αὐτὴν πρὸς τὸν ἀσήμαντον Δὸν Ὀκτάβιον, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἠγάπα, ἡ ζέσις τοῦ κατατρύχοντος αὐτὴν πάθους, εἶτα ἡ ὀρμητικὴ παραφορὰ τοῦ μίσους, τὰ πάντα συνδύζονται πρὸς βασανισμόν της.

Αἰσθάνεται ὅτι διὰ τῆς ἀπωλείας μόνης τοῦ Δὸν Ζουάν θ' ἀνέκτα ἡσυχίαν τινά· ἀλλά, δι' αὐτὴν, ἡσυχία θὰ ἦνε ὁ θάνατος.

Ἐποικνεῖ ἀενάως τὸν ράθυμον μνηστῆρά της εἰς ἐκδίκησιν ἢ ἰδίᾳ ἔτι καταδιώκει τὸν ἀπιστον, καὶ ὅτε τὸν βλέπει ἀπαγόμενον ὑπὸ τῶν καταχθονίων δυνάμεων, ἀποκαθίσταται μᾶλλον γαλήνιος· μόνον ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἀνυπόμονον πόθον τοῦ συζύγου της, πρὸς ὃν λέγει: *Lascia, o caro, un ano ancora, allo sfogo del cor mio!*

Δὲν θὰ ἐπιζῆσῃ τοῦ ἔτους τούτου, ὃ ζητεῖ πρὸς ἀναβολὴν τῶν γάμων της

Οὐδέποτε ὁ Δὸν Ὀκτάβιος θὰ θλίψῃ ἐπὶ τοῦ κόλπου του ἐκείνην, ἣν εὐλαβῆς σκέψις διέσωσε τῶν ὀνύχων τοῦ Σατανᾶ.

Ἄ! πόσον ἠσθάνομην ζωηρῶς ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς ὅλας αὐτὰς τὰς συγκινήσεις ἐν ταῖς σπαρκατικαῖς συμφωνίαις τοῦ πρώτου διαλόγου καὶ τῆς ἀφηγήσεως τῆς νυκτερινῆς ἐκπλήξεως.

Ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει σκηνὴ τῆς Δόνας Ἄννας: *Crudete*, ἦτις, ἐπιπολαιῶς ἐξεταζομένη, εἰς μόνον τὸν Ὀκτάβιον φαίνεται ἀπευθυνομένη, παριστᾷ, ἐν μυστικαῖς συμφωνίαις, ἐν θαυμασίοις τῆς φωνῆς στροφᾶς, ὄλην τὴν ψυχικὴν της ταραχὴν.

Ὅποια ἰσχυρὰ σκέψις ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς, οὗς ὁ ποιητὴς ἔγραψεν ἴσως δίχως νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τῶν: *Forse un giorno il cielo ancora sentirà pietà di me!*

Σημαίνει ἡ δευτέρα ὄρα, πνοὴ ἡλεκτρικὴ διολισθαίνει τοῦ σώματός μου· αἰσθάνομαι τὴν ὀσμὴν τῶν ἡδέων ἰταλικῶν ἀρωμάτων, ἐξ ὧν χθὲς ἠννόησα τὴν παρούσάν της γείτονός μου.

Καταλαμβάνομαι ἐξ αἰσθήματος εὐτυχίας, ὅπερ ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ ἄλλως ἢ δι' ἀρμονικῶν ἤχων ὁ ἀνεμος πνέει ἐν τῇ αἰθούσῃ σφοδρότερος, αἱ χορδαὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς ὀρχήστρας ψιθυρίζουσι.

Θεῖ! μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς Ἄννας φερομένην ἐπὶ πτερύγων αἰθερίου ὀρχήστρας· μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν ἀκούω ψάλλουσαν: *Non mi dir bel idol mio.*

Ἄνοιχθητι, χώρα ἀγνωστος καὶ μεμακρυσμένη, βασιλείον τῶν ψυχῶν, παράδεισε περιλαμπῆς, ἔνθα διὰ τὰς μεμαγευμένας καρδίας πληροῦνται διὰ παντός ὅλοι τοῦ κόσμου τούτου αἱ ὑποσχέσεις. Ἄφες με νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑψηλῶν σου πνευμάτων.

Ἔβηε τὰ ὄνειρα, ἄτινα πέμπεις εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτε ὡς ἀντικείμενα φόβου, ὅτε ὡς ἀγγέλους εἰρήνης, ν' ἀπάγωσι τὸ πνεῦμά μου πρὸς τὰς αἰθερίους χώρας ὅταν ὁ ὕπνος συγκρατῇ τὸ σῶμά μου ὑπὸ τὰ βάρεια του δεσμά!

* *

Συνδιαλέξεις ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Ἐἶς λογικός, κτυπῶν ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς ταμβακοθήκης του.

Κρῖμα ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον τώρα ν' ἀκούωμεν ἐν καλὸν μελόδραμα! Πταίει εἰς τοῦτο ἡ φοβερὰ ἐκείνη ὑπερβολή.

Ἐἶς ἠλιοκαῆς.

Ναί, ναί, πολλάκις τῇ τὸ εἶπον. Τὸ μέρος τῆς Δόνας Ἄννας τὴν συνεκίει χθὲς ζωηρῶς ἦτο ὡς δαιμονισμένη. Καθ' ὄλον τὸ διάλειμμα ἦτο λιπόθυμος, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν πράξιν εἶχε προσβολὰς νεύρων.

Ἐἶς ἐστερημένος ἐκφράσεως.

Ὡ! διηγῆθητε λοιπόν!

Ὁ ἠλιοκαῆς.

Ἄ! μάλιστα, προσβολὰς νεύρων, καὶ δὲν κατόρθωσαν νὰ τὴν ἐξαγάγωσι τοῦ θεάτρου.

Ἐγώ.

Πρὸς Θεοῦ! ἐλπίζω ὅτι αἱ προσβολαὶ δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνοι. Ὁ ἀπανιδῶμεν ταχέως τὴν σινεόραν;

Ὁ λογικός, ροφῶν ταμπάκον.

Δυσκόλως, διότι ἡ σινεόρα ἀπέθανεν ἀπόψε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσήμαιναν ἡ δευτέρα τοῦ μεσονυκτίου.

Κ. Ι. ΠΡΑΞΕΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Δ. Κατσάδην. Τὰ «Ἐκλεκτά» θὰ λαμβάνετε εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Α. Τ. Πρετεντέρην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Σπ. Κόφυρη. Τὰ «Ἐκλεκτά» θὰ λαμβάνετε ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσιν. Ἀποστέλλει ἡμῖν σημειώσεις τῶν ἑλληπόντων. *Παίσιον ἀμφότερον*. — κ. Βρασίδαν Δ. Δαλλαπύραν *Ταϊράνιον*. Καὶ ὀλίγην συνείδησιν, κύριε Βρασίδα, διότι δὲν ἐπιστρέφουν δύο μόνον φύλλα, ἀφοῦ ἐλάβατε *πεπενηκοντα*! — κ. Θεαγένην Λουκέρην. *Ἀηζούριον*. Ἠπατήθημεν, διότι μᾶς ἐπεστράφησαν καὶ δύο ἔτι φύλλα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ μέτρον, τὸ ὅποιον ἐλάβατε, διότι πιθανὸν νὰ ἐζημιώμεθα εἰς τὸ μέλλον περισσότερο. — κ. Κ. Κοκλόην. Διωρθώθη ἡ διεύθυνσίς σας. — κ. Κωνστ. Ἀλέξ. Σταυρίδην. Κατάλογοι ἀπεστάλησαν καὶ δύνανται νὰ ἐκλήθητε. — κ. Γ. Τσάμην. Φύλλον ἀπεστάλη. Διεύθυνσις διορθώθη. — Δ. Μάστρακην. «Ἀσκάνιος» ἀπεστάλη. — κ. Λάμπρον Ἐνουάλην. Λοιπὸν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας, διὰ νὰ τελειώσωμεν. Ἀμφότεροι αἱ ἐπιστολαὶ σας ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Τσικουρίαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Περὶ τοῦ διηγῆματος προσεχῶς. — κυρίαν Ἀλεξ. Παπαδοπούλου. Ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμεν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἰσοπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.